

Ud, om det gällde!  
Om det så wist för Kung och Frihet smällde!  
Wi skulle wisa,  
Att skjuta kunna wi:  
En skulle fälla hundra,  
Bergen wår seger dundra,  
Wi skulle wisa,  
Att Swenskar föddes wi.

Hör, hur det swärmar!  
Allt mer och mer sig skallet hitåt närmar.  
Ha, lågg till dgat,  
Puff! puff! han föll! Allsto!  
Gofar, ej onda waren!  
Jag skjöt den första haren!  
Jägare alla!  
På grafbl hit, Allsto!

---

Säljes i Bruzelii Bokläbor för 1 R. B:ko.

---

Upsala,  
tryckt hos Em. Bruzelius.  
1827.

## Jägarn.

1. När dagen waknar wid hafwets barm  
Och lyfter sin rodnande brud,  
Hon famnar sin yngling med älskande arm  
Och ber honom wänta på lärkans ljud;  
Men han till det strålande spannet går,  
Och nickar farwål med sitt gullgula hår,  
Som perlor i dalarna strödr.
2. Så Jägarn skyndar från flickans bädd  
Att ladda sitt blanka gewår,  
I skogar han ströfwar, på afgrunders brädd,  
Med mannalust och hjeltebegär —  
I löfwen drilla fåglarna små,  
Högt öfwer sig ser han det ewiga blå;  
Der drnen och stjernorna bo.
3. Hwad liknar wäl hornets mäktiga skall,  
Fördubbladt af grottor och fjäll?  
Hwad liknar lågret wid wattenfall,  
Bland klippor i granarnes dunkla tjäll?  
Till skyn sträckts stråten, med lust, med mod;  
Och högst på spetsen det sjudande blod  
Förfriskas af himmelens wind.
4. Och brusar i nattens swartnande wåg,  
Der månan seglar så blek,  
Den wilda Jägarns fruktade tåg,  
Ej darrar skytten för spörens lek;  
Och ofta skönheten modet lönt:  
En Skogsfru nalkas i purpur och grönt;  
Och winkar wid stockeldens brand.
5. Hwad andas det förstliga tidsfördrif  
Som lefwer i skott och musil?  
De första menniskors fria lif,  
Då mannen war af sin styrka rik!  
I luft, i skog, med blixtrande stål,  
Jag spejar, som han, och träffar mitt mål,  
På björnerna jordens Regent!



## Jågar = Wisa.

Waldhornen skalla,  
Viporna drilla och larmskotten knalla,  
Hundarne gnälla  
I mordiskt raseri.  
Hej, gofkar, ut till jagten!  
Se, öfwer hela trakten  
Jågarne samlas!  
I dag skall lustigt bli.

Marche, låt oss tåga!  
På axeln fastom båda, spjut och båga!  
Alla wi brinna  
Öf tåflan och begår.  
Wi inga faror frukta,  
Nej, själfwa björn wi tukta.  
Best, du må komma!  
Ej trohet swiker här.

Fort, rasla gofkar!  
Marche framåt öfwer bäckar, lårr och mossar!  
Hundarne drifwa;  
Hör, de ha ren fått opp!  
Ej skall oss mödan trötta,  
Stor sak, om wi bli blötta.  
Mod i vårt hjerta  
Och styrka i vår kropp!

Hwad de som spritter?  
En tjäder högt der opp i tallen sitter.  
Ljusad, han spelar  
En ton så djup och dm.  
Fyr! honom må wi skjuta!  
Sållt är, att lifwet fluta  
Bäst som man döras  
Öf en lycksalig dröm.

Nu ska wi dela  
Öfkar oss, och rostwet skall ej fela.  
Jag och du Welle  
Wi båda stanna här.  
Hör du det gamla skattet  
Långt bakom swedjesfallet?  
Söke han bugtar,  
Men, topp! att hit det bär.

Lag ur din ficka  
Din flaska, Bror! hej lustigt, låt oss dricka  
Ljusliga drufwa!  
Min flickas skål, gutär!  
Lag flaskan själf i handen,  
Wät dig, som jag, på tanden,  
Frihet i skogen!  
En lycklig jagt, gutär!

Lyst! der i granen  
Två duswor pråpla. Slynnda, spänn opp banen!  
Uck, huru tåcka!  
Uck, hwad de luttra lent!  
De ska ej mer sig röra . . . .  
Håll! håll! hwad will du göra?  
Will du wäl mörda  
Hwad kärleken förent?

Wargar och barar  
Den tappre Jågarn åter aldrig sparar;  
Krig han förkunnar  
Hwar mes och hwar barbar.  
Blixtrande blänker stålet,  
Puff! kulan gick till målet,  
Blodet i strömmar  
Kring mark och stenar far.